

Micimackó-változat

A. A. Milne és Karinthy Frigyes után szabadon

Már hetek óta nem jártam öreg barátomnál, ezért kicsit szorongva csöngettem be hozzá – morózus természetét ismerve epés megjegyzések sorozatára számíthattam. Ráadásul délutáni szenderegéséből ébresztettem. De a szemrehányások elmaradtak; Bakó András, miután beengedett, visszaült öblös karosszékébe, és zavartan igyekezett eldugni előlem egy tarka fedelű könyvet. Én mégis megláttam a címlapját...

– Te a *Micimackó*t olvasod, Bandi bátyám? – kérdeztem csodálkozva.

– Emlékszel az *Új Gilgames* című magyar filmre a hatvanas évek elejéről? – válaszolt a kérdésemre kérdéssel Bakó András. – Az elbűvölő Domján Edit játszott benne és a még fiatal, életerős Darvas Iván, aki szerepe szerint rákbeteg néprajzkutató volt. Ő kérdez meg egy öreg könyvtárost valamelyik jelenetben, hogy ha már csak egyetlen könyvet olvashatna végig, melyiket választaná. Erre az öreg ezt válaszolja: a *Micimackó*t. Látod, én is ezt választottam.

– Indokolatlanok a sötét gondolataid, Bandi bátyám. Más oka lehet annak, hogy éppen a *Micimackó*hoz fordultál vigaszért...

– Vigaszért, jól mondod. Mert ez a csodálatos mesekönyv többek között a barátságról, az egymás iránti figyelemről szól; gondold csak arra a fejezetre, amikor Micimackó és Malacka kuckót épít Fülesnek, vagy amikor... de hagyjuk! Most valami mást fedeztem fel benne, valamit, ami sok mindent megmagyaráz magányos életem örömeiből...

– De hát nem vagy annyira magányos – próbáltam mentegetőzni, magamra érve a célzást, de öreg barátom türelmetlenül legyintett:

– Ne zavarj!... Ott van az a rész, amikor egy verőfényes, nyári délelőtt, reggeli- és ebédidő között, Micimackó a patakparton üldögél egy simára koptatott, lapos kövön, elmélkedik, és szokása szerint verseket költ – félig gépiesen, álmatagon belemerülve a nyári nap, a szép táj, a reggeli utáni jóllakottság és az önmagával való elégedettség örömébe, miközben körülötte békák toccsannak a vízbe, szitakötők zizegnek, és szőrös plüsspofáján napsugarak fogócskáznak a levélárnyakkal... S egyszer csak a következő két sort ötli ki: „Oly boldog volnék, mint az élet, / ha jönne most Malacka... – Ez idáig rendben is

volna: Malacka jó barát, öröm őt látni – igen ám, de a vers váratlanul úgy folytatódik: ...s boldog volnék, mint az illat, / ha nem jönne Malacka...” – Hogy is van ez? Hát mégsem olyan fontos, hogy Malacka idejöjjön? Ráadásul a vers még folytatódik is, pontosabban: folytatja önmagát, ami Micimackónál nagyobb költőknél is megesik olykor, már hogy a vers önállósodik, és lassan ő kezdi költeni a költőjét, nem fordítva, ahogy természetesnek tartanánk.. Tehát: „S a Lét akkor se volna tán üres, / ha nem jönne Bagoly és Füles (vagy akárki), / otthon maradna most Bagoly s Füles (vagy akárki)...” – Ez az a pillanat, amikor Micimackó kezd észbekapni: hát neki valóban nincs szüksége senkire? Se a kedves, félénk Malackára, se a bölcs, bár kissé érthetetlenül beszélő Bagolyra, se a sértődős, nagyképű, de azért arany szívű Fülesre, akit oly jólesik olykor-olykor kiengesztelni? Senkire? Talán még... – „...s akkor se volna tán hiba, / ha nem jönne Róbert Gida”. – De ez már több a soknál, Micimackó, alig engedte a légbe az utolsó két sort, teljesen elszontyolodik: ennyire nem kellenek neki a barátai? Csak azért, mert melegen süt a nap, és jólesik a patakparton sütkérezni (reggeli- és ebédidő között, természetesen), és mert egyszerűen lusta fölkelni, hogy elmenjen hozzájuk, pedig már bizonyára nagyon várják – tejjel, mézzel, pattogatott kukoricával, és Róbert Gida, igen, ő azzal a szeretetteljes fejcsóválással, hogy „csacsi öreg medvém” (pedig nem is öreg, biz’ isten). Micimackó lelkére köd száll és a szívére keserűség, kényelmetlenül érzi magát, és szégyenkezik, pedig csak belekóstolt az egyedüllét, a természettel való harmonikus összeolvadás gyönyörébe, amit se méz, se vajás zsemle, se felszínes baráti csevegés nem pótolhat...

Halk hortyogás kísérezénájére, lábujjhegyen,
szégyenkezve távoztam. Az antikváriumba mentem egyenesen – hátha kapok
egy *Micimackó*t.

Baka István [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI](#) c. kötetéből

Következő oldal →